

Dosarul nr. 2ra-1138/20

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud: C. Roșca

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: I. Secrieru, I. Cotruță, V. Mihaila

ÎNCHEIERE

9 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Valeriu Condrea,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu
Condrea împotriva lui Dumitru Dercaci și Gheorghe Dercaci cu privire la încasarea
datoriei, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 25 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 3 mai 2018 Valeriu Condrea a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Dumitru Dercaci și Gheorghe Dercaci, solicitând încasarea în mod
solidar de la pârâți a sumei împrumutului în mărime de 3 000 euro, repararea
prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei și compensarea cheltuielilor de
judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că în perioada anului 2009, la
rugămintea cunoscutului său, Gheorge Dercaci, i-a acordat acestuia un împrumut
în sumă de 3 000 euro, pe un termen de 1 an, prin intermediul fiului acestuia,
Dumitru Dercaci, care a primit suma de 3 000 euro, în prezența martorului xxxxx.

A menționat că începând cu luna decembrie 2009 s-a aflat la serviciu peste
hotarele țării, în Europa și de mai multe ori i-a apelat pe Dumitru Dercaci și
Gheorghe Dercaci.

Din una din discuțiile lor a înțeles că afacerile pârâților nu merg bine, iar,
mai târziu pârâții nu răspundeau la apelurile telefonice.

Astfel, fiind sub arest preventiv în Penitenciarul nr. 13 din 28 februarie
2013, reclamantul a apelat către pârâți în mod direct, prin scrisori recomandate din
penitenciar, cu solicitarea de a restitui datoria de 3 000 euro. Însă, la solicitările
sale nu a primit nici un răspuns.

În rezultatul deplasării lui xxxxx la domiciliul lui Gheorghe Dercaci, pentru
a-i transmite să restituie datoria, Dumitru Dercaci și mama sa Daria Dercaci, l-au
asigurat că va restitui suma datorată.

Reclamantul a invocat că, urmare a inacțiunilor pârâților, a suferit un
prejudiciu moral enorm, pe care îl estimează în sumă de 10 000 lei.

Prin hotărârea din 22 octombrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Condrea împotriva lui Dumitru Dercaci și Gheorghe Dercaci cu privire la încasarea datoriei, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, ca fiind tardivă.

La 4 noiembrie 2019, Valeriu Condrea a declarat apel împotriva hotărârii din 22 octombrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

Prin decizia din 25 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Valeriu Condrea și s-a menținut hotărârea din 22 octombrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

În motivare, instanța de apel a conchis că soluția adoptată de prima instanță este justă și argumentată.

În acest sens, a reținut că contractul de împrumut a fost încheiat la 12 decembrie 2009, pe un termen de un an, adică cu data scadentă 12 decembrie 2010, iar acțiunea a fost depusă în judecată la 3 mai 2018, peste 8 ani de la data apariției dreptului la prezenta acțiune, cu expirarea termenului de prescripție extinctivă.

La 25 iunie 2020, prin intermediul oficiului poștal (vol. II, f.d. 7), Valeriu Condrea a declarat recurs împotriva deciziei din 25 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând să fie admis recursul, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu emiterea unei decizii noi prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului, recurentul a exprimat dezacordul cu soluția instanțelor de judecată ierarhic inferioare, invocând că nu au fost apreciate corect circumstanțele cauzei și solicitările sale.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată recurentului la 19 martie 2020 (vol. I, f.d. 214), însă dovada legală de recepționare a acesteia la dosar lipsește.

Din acest motiv, Colegiul consideră că recursul din 25 iunie 2020 a fost depus în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 14 iulie 2020 în adresa intimațiilor a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Valeriu Condrea cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs.

Însă, până la data examinării admisibilității recursului, intimații nu au depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Valeriu Condrea nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Valeriu Condrea.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru